

Sygn. akt IV KK 170/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2021 r.

sprawy **D. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D.S. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do 4 kwietnia 2019 r. w U. woj. (...) wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, substancji psychotropowych i nowych substancji psychoaktywnych w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 154,91 g netto, w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości 414,79 g netto, substancji psychotropowych o łącznej masie

357,67 g netto, w postaci MDPHP w ilości 4,47 g netto, 3-CMC w ilości 41,74 g, Alfa PHP w ilości 10,54 g netto, 3-MMC w ilości 6,12 g netto, HEX-EN w ilości 12,14 g netto, MDMA w ilości 212,71 g netto, MDA w ilości 67,93 g netto, amfetaminy w ilości 2,02 g netto oraz nowych substancji psychoaktywnych o łącznej masie 2 382,45 g netto, w postaci: Alfa PHiP w ilości 1099,83 g netto, NEP w ilości 1260,10 g netto, 4-CEC w ilości 4,37 g netto, 4 Cl Alfa PVP w ilości 4,63 g netto, AB-CHFUPYCA w ilości 0,27 g netto, BMDP w ilości 0,54 g netto, N-butyloheksedron 0,69 g netto, N-etylopentylon w ilości 12,02 g netto w ten sposób, że nabył wymienione środki i substancje od nieustalonej osoby w celu dalszej dystrybucji, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k.

2. w dniu 4 kwietnia 2019r. kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej G. woj. (...), nie zastosował się do polecenia zatrzymania pojazdu wydanego przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego, a to umundurowanych funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. P. R. oraz st. post. M. D. poruszających się pojazdem, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, tj. o czyn z art. 178b k.k.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w C.:

1. oskarżonego D. S. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie 1-szym aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

3. oskarżonego D.S. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie 2-gim aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 178b k.k. i za ten czyn

na mocy art. 178b k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej wskutek popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia w postaci 88 256,00 zł, 290 euro, 500 koron czeskich i 5 funtów brytyjskich;

6. na mocy art. 42 § 1a k.k. orzekł wobec oskarżonego D.S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

7. na mocy art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 4.04.2019 r. godz. 13.55 do dnia 18.02.2020 r. godz. 15.02;

8. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości 414,79 g netto, substancji psychotropowych o łącznej masie 357,67 g netto, w postaci MDPHP w ilości 4,47 g netto, 3-CMC w ilości 41,74 g, Alfa PHP w ilości 10,54 g netto, 3-MMC w ilości 6,12 g netto, HEX-EN w ilości 12,14 g netto, MDMA w ilości 212,71 g netto, MDA w ilości 67,93 g netto, amfetaminy w ilości 2,02 g netto oraz nowych substancji psychoaktywnych o łącznej masie 2 382,45 g netto, w postaci: Alfa PHiP w ilości 1099,83 g netto, NEP w ilości 1260,10 g netto, 4-CEC w ilości 4,37 g netto, 4 CI Alfa PVP w ilości 4,63 g netto, AB-CHFUPYCA w ilości 0, 27 g netto, BMDP w ilości 0,54 g netto, N-butyloheksedron 0,69 g netto, N-etylopentylon w ilości 12,02 g netto wraz z pojemnikami i woreczkami strunowymi, w których się znajdowały, 8 lufek szklanych szczegółowo opisanych w wykazach dowodów rzeczowych nr I/(...), nr III/(...), nr IV/(...), nr V/(...), nr VI/(...), nr II/(...);

9. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci sejfu koloru czarnego, wagi elektronicznej koloru szarego, wagi elektronicznej M., laptopa koloru

czarnego z napisem A. wraz z ładowarką, laptopa koloru bordowego T., telefonu komórkowego koloru czarnego z napisem H., telefonu komórkowego koloru czarnego Z., telefonu komórkowego białego -żółtego z napisem I., telefonu komórkowego S., telefonu komórkowego marki i. - szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/(...);

10. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania i opłat w całości.

Od powyższego wyroku apelację wywiodła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu:

„A) w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 1 aktu oskarżenia oraz pkt. 1 rozstrzygnięcia:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k. poprzez brak szczegółowości i wnikliwości oceny dowodów, a także jednoznaczność czynionych ustaleń faktycznych wynikającą z braku odniesienia do okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jak również poprzez błędy logiczne oraz luki występujące w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie pozwalające stwierdzić, co stało się przyczyną przyjęcia poczynionych przez Sąd ustaleń, co w konsekwencji prowadzi do niemożności skontrolowania toku rozumowania Sądu i jego zgodności ze zgromadzonym materiałem dowodowym i sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób niepozwalający na kontrolę jego prawidłowości zarówno przez Sąd Odwoławczy, jak i strony;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny i powierzchowny, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, jak również bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz przy tłumaczeniu nasuwających się w sprawie wątpliwości w całości na niekorzyść oskarżonego - co skutkowało nieuprawnionym

uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt. 1 zaskarżonego wyroku, a co objawiło się:

a) dowolnym ustaleniem jakoby oskarżony D. S. czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, substancji psychotropowych i nowych substancji psychoaktywnych w łącznej ilości nie mniejszej niż 3.154,91 g netto, w ten sposób, że nabył wymienione środki i substancje od nieustalonej osoby w celu dalszej dystrybucji;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia Sądu jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy przez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego D. S., tj. pominięcie przy ustaleniu stanu faktycznego dowodu z:

a) zeznań świadków M. S., G.K. oraz R.H.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na dowolnym przyjęciu, że:

1. posiadając środki odurzające, substancje psychotropowe i nowe substancje psychoaktywne, oskarżony brał udział w obrocie ww. środkami, w sytuacji, gdy przy braku wiedzy w jakich okolicznościach oskarżony D. S. wszedł w posiadanie ww. środków ujawnionych zarówno w samochodzie, jak i w najmowanym lokalu mieszkalnym oraz przy braku wiedzy czy a jeżeli tak to jakiemu odbiorcy (konsumentowi czy nie konsumentowi) środki te miały być przekazane można było co najwyżej rozważać przypisanie oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. środki pieniężne ujawnione w sejfie i w mieszkaniu, które wynajmował oskarżony D. S. w postaci pieniędzy w kwocie 88.256,00 zł, 290 euro, 500 koron czeskich oraz 5 funtów brytyjskich stanowiły korzyść majątkową osiągniętą wskutek popełnienia przestępstwa opisanego w pkt. 1 aktu oskarżenia i pkt. 1 rozstrzygnięcia”.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k., skarżąca wniosła o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 wyroku i zakwalifikowanie czynu określonego w pkt. 1 rozstrzygnięcia z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;

- uchylenie rozstrzygnięcia z punktu II zaskarżonego wyroku;

- uchylenie rozstrzygnięcia z punktu IV zaskarżonego wyroku;

- uchylenie rozstrzygnięcia z punktu V zaskarżonego wyroku.

Z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k., skarżąca zarzuciła:

1. rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary łącznej 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, a ponadto nieuwzględnienie w sposób należyty wszystkich dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k.;

2. niezasadne orzeczenie przez Sąd i instancji środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt. 1 aktu oskarżenia i pkt. 1 rozstrzygnięcia na podstawie art. 45 § 1 k.k.

W oparciu o powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k., skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i:

1. wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;

2. uchylenie rozstrzygnięcia z punktu V zaskarżonego wyroku,

ewentualnie, z ostrożności procesowej, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), Sąd Okręgowy w B.:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu D. S. w pkt. I wyeliminował stwierdzenie „czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu” i z kwalifikacji karnej tego czynu art. 65 § 1 kk;

1. jako podstawę wymiaru kary orzeczonej w pkt. I przyjął art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. uchylił pkt V;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

4. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego wyroku kasację wywiodła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła orzeczenie w części, a to w zakresie pkt. I tiret pierwsze i tiret drugie oraz pkt. II, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

„1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na błędnym rozważaniu przez Sąd Odwoławczy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobody oceny dowodów, podczas gdy prawidłowa kontrola dokonana przez Sąd Odwoławczy i analiza zgłoszonych zarzutów winna prowadzić do wniosku, iż Sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów i prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady *in dubio pro reo* powinna prowadzić do wniosku, że brak jest możliwości przypisania skazanemu uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, substancji psychotropowych i nowych substancji psychoaktywnych w ten sposób, że nabył wymienione środki i substancje od nieustalonej osoby w celu dalszej dystrybucji;

2. art. 457 § 3 k.p.k. polegające na analizie wszystkich zarzutów w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny, nieodniesienie się w sposób prawidłowy do wszystkich istotnych przedstawionych w apelacji zarzutów i faktów, a mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przez co kontrola instancyjna wydanego orzeczenia jest jednostronna, wybiórcza, całkowicie dowolna, a tym samym nie odpowiadająca kryteriom wynikającym z treści wymienionego przepisu, co skutkowało niezasadnym podzieleniem przez Sąd Odwoławczy dokonanej przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego utrzymania wyroku Sądu I instancji w mocy w pozostałym zakresie”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniosł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew temu co twierdzi skarżąca, sąd odwoławczy wnikliwie, dochowując standardów wyznaczonych treścią art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., rozpoznał każdy z podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów, w tym wyeksponowane w uzasadnieniu kasacji zarzuty z punktów 2. i 4 lit.a tego środka odwoławczego. Wskazują na to jednoznacznie wywody zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, w których szczególną uwagę poświęcono właśnie dokonanej przez sąd *meriti* ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionym na jej podstawie, przez ten sąd, ustaleniom faktycznym. Zdecydowanie więc nie można zgodzić się z twierdzeniem autorki kasacji, że rozpoznanie zarzutu podniesionego w punkcie 2 apelacji sprowadziło się do przywołania tez postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt V KK 341/15, a istoty zarzutu podniesionego w punkcie 4 lit.a tegoż środka nie rozpoznano w ogóle. Rozwijając ten wątek wskazać należy, że organ *ad quem* rzeczywiście (zresztą w pełni zasadnie) odwołał się do powołanego wyżej judykatu, ale bynajmniej do tego swoich uwag, odnoszących się do zarzutu podniesionego w punkcie 2 apelacji, nie ograniczył. Przytoczył wszak także - relewantne w kontekście ww. zarzutu - stanowiska wyrażone w orzecznictwie sądów apelacyjnych, a co najistotniejsze poczynił trafne uwagi odnoszące się do realiów przedmiotowej sprawy wskazując, że: „zasadnie sąd I instancji przyjął, że oskarżony nie posiadał substancji środków odurzających, substancji psychotropowych i nowych substancji psychoaktywnych na swój użytek. Przekonuje o tym przede wszystkim znaczna ilość tych środków (łącznie waga 3154,91g netto - możliwość przygotowania kilkudziesięciu tysięcy porcji) oraz ich

różnorodność. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że kupował środki odurzające i to, co sam przyznał, w dużych ilościach w Holandii (vide wyjaśnienia oskarżonego k. 90, 110), a więc od osoby wprowadzającej narkotyki do obrotu. Jednocześnie fakt znalezienia w mieszkaniu oskarżonego woreczków strunowych, wagi oraz narkotyków już poporcjowanych w woreczkach o różnej objętości, w tym również w ilościach niekonsumenckich (vide protokół przeszukania k. 27-33, dokumentacja fotograficzna k.205-216) pozwala na ustalenie, że były przygotowane do przekazania osobom niebędącymi konsumentami. Dodatkowo wskazać należy na fakt, że oskarżony dokonywał wpłat na konto, które jak wynika z informacji Policji, należało do osób handlujących narkotykami. Wszystkie te okoliczności uzasadniają przyjęcie, że oskarżony D. S. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, substancji psychotropowych i nowych substancji psychoaktywnych, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 § 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii”. Powyższy wywód zawierał więc pełną odpowiedź zarówno na zarzut podniesiony w punkcie 2, jak i w punkcie 4 lit.a apelacji. Do tych rozważań organu *ad quem* autorka kasacji w ogóle się nie odniosła.

Rozważania zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego judykatu w żaden sposób nie uzasadniają, nieopartej zresztą żadnymi konkretnymi argumentami tezy, o jednostronnej, wybiórczej i całkowicie dowolnej kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy. Wręcz przeciwnie. Sąd odwoławczy, który w pewnym zakresie przyznał przeciw skarżącej rację, przekonująco umotywowował swoje stanowisko i to zarówno w tej części, w której wskazywał, z jakich przyczyn w określonych kwestiach z apelującą się zgodził, jak i w tej, w której wskazywał powody, dla których w innych obszarach twierdzenia skarżącej uznał za chybione. W pełnym zakresie zrealizował zatem standard wynikający z treści art. 457 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, oba z podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów należało uznać za oczywiście bezzasadne i w konsekwencji orzec o oddaleniu kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.